

Křest.

K osamostatnění církve a k jejímu oddělení od ostatní společnosti přispělo také dodržování církevního nařízení z roku 1075 o celibátu. Aby se kněží mohli plně věnovat svému náboženskému poslání, nesměli vstoupit do manželství a založit rodinu. Současně se zlepšovalo vzdělání a mravní úroveň kněží, kteří se do té doby svým způsobem života příliš neodlišovali od ostatních.

Sedm svátostí

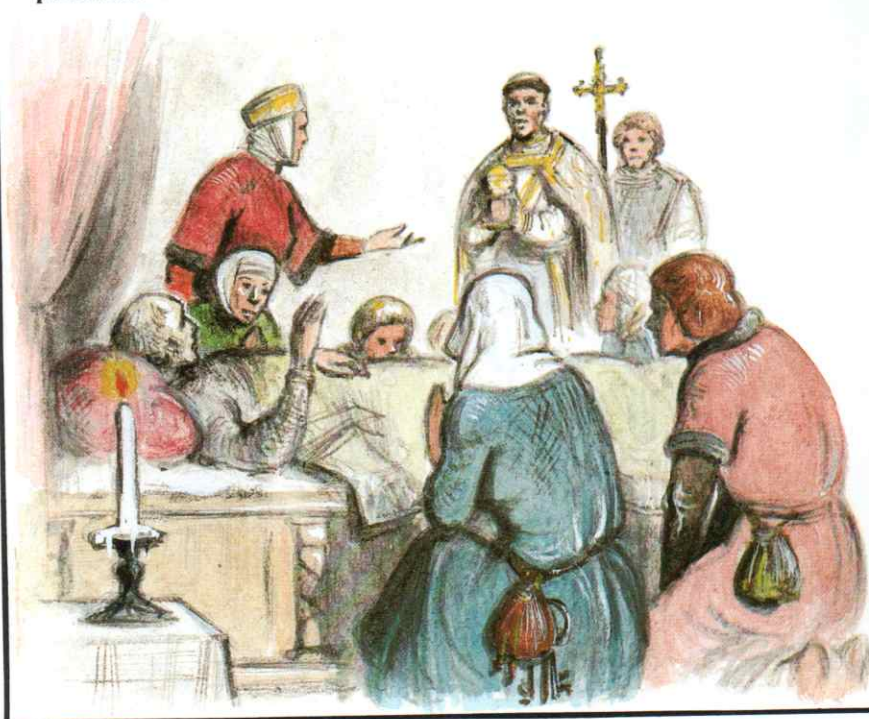
Panovníci a šlechta, kteří nechali na svých panstvích vystavět kostely, považovali kněze po dlouhou dobu za své služebníky. Oni také rozhodovali většinou o obsazování církevních úřadů, včetně biskupského.

Z područí panovníka a šlechty se kněží postupně vymanili teprve až za vlády posledních Přemyslovců. Významnou osobností důrazně obhajující nezávislost církve byl pražský biskup Ondřej (zemřel 1223). Jemu a jeho nástupcům se podařilo postupně přimět krále a šlechtu, aby přiznali církvi samostatné postavení. Správa církve tehdy přešla do rukou biskupů, jim podřízení kněží se měli řídit pouze církevními zákony a ustanoveními.

Svátost oltární.

Svátost posledního pomazání.

V přemyslovských Čechách, kde ani králové, ani šlechta neuměli číst a psát, byli kněží jedinými vzdělanci. Aby mohli vykonávat své náboženské poslání, potřebovali vzdělání. Církev proto zřizovala při významných kostelech a kláštřích školy určené k výchově a vzdělávání nových kněží. Ti museli umět číst a psát, zvládnout církevní zpěv a dokázat přednést kázání. Od kněží se dále požadovalo, aby uměli udělovat svátosti a dokázali sestavit kalendář církevních svátků. Důležitá byla i znalost latiny, kterou museli kněží znát natolik, aby porozuměli Písmu svatému.

Latinský jazyk, který církev převzala od starověkých Římanů v době svých počátků, užívali kněží a mniši během bohoslužby a při sepisování knih a úředních listin. V přemyslovských Čechách bylo proto téměř veškeré písemnictví latinské.